

Tijs Laurens
VAO Journalistiek
Persuasieve Communicatie
7 november 2005

Het is weer zover. Begin november, tijd om de doden te herdenken. Zowel de gewone doden, de heilige doden én de dode soldaten hebben hun eigen feestdag. De Vereeniging ter Bevordering van het Vlaamsche Boekwezen die in een ultieme poging tot modernisering en niet geheel ontoevallig op 11 september 2001 haar naam veranderde in Boek.be, organiseert het grootste rouwfeestijn van het land: de Boekenbeurs. (Ben ik cynisch of vindt u het ook zo vreemd dat net op 9/11 besloten is om de naam te veranderen in iets wat verdacht veel op Lockerbie lijkt?)

U raadt het al, ik heb het concept 'boekenbeurs' nooit echt goed begrepen. In vier grote hallen wordt de Nederlandstalige literatuur en al wat er voor moet doorgaan professioneel ten grave gedragen, ondersteund door duizenden rouwenden die braafjes aanschuiven, hopen op die ene verrassende info-stand.

Zelfs in de eerste wereldoorlog waren de overlevingskansen voor de soldaten in de loopgraven groter.

Wat doet een volwassen mens beslissen zijn vrije dag door te brengen in een uitgebouwde zuurstofloze doodskist? Het Bouwcentrum is een verschrikkelijk onaangenaam gebouw. De temperatuur van de hel, het galmende geluid van een kerker en *blèrende* kinderen die door het lot gescheiden zijn van hun geliefden. In ruil voor uw ziel en een prijzig toegangsticket mag je naar boekenstandjes kijken. Er zijn zoveel goede boekhandels verspreid over het hele land waar je het hele jaar door rustig je nieuwe leeswaar kan inkijken, informatie vragen en twee weken later toch beslissen om de nieuwste Harry Potter toch maar niet te kopen omdat hij al in de plaatselijke bibliotheek ligt. Waarom wil iemand inkomgeld betalen voor een evenement waar je die luxe niet vindt? "Maar je kan er je boeken laten signeren", hoor je wel eens. O tempora o mores, waaraan heb ik dit verdiend? Echte schrijvers signeren niet. Van te veel signeren krijg je

tendinitis en dan kan je niet meer schrijven. Echte lezers laten hun boeken niet signeren, ze hebben wel wat beters te doen. Alsof de routineus geplaatste handtekening van Herwig Van Hove mijn exemplaar van *1000 seconden* zoveel waardevoller maakt dat ik bij een volgende Kristallnacht mezelf de moeite zal getroosten om het fascistische gespuis te ontvluchten en zo de toekomst van het snelkoken veilig te stellen – *“Neem mij, maar spaar dit boek!”*. Alsof de rechterpoot van de zoveelste omhooggevallen BV ervoor zorgt dat er een emotionele band ontstaat tussen dat hoopje papieren en mezelf – overigens: voor een handtekening van een ietwat belangrijke figuur moet je twee uur aanschuiven. Alsof een boek een testament is dat niet volledig is zonder de handtekening van de stervende...

Nog iets: het Bouwcentrum heeft geen parking. Nooit gehad en veel verandering zal daar niet in komen. Gelukkig passeert tram 2 drie keer per uur – weliswaar quasi continu geblokkeerd door wagens op zoek naar de parking – met één wagonnetje,

een mini-sardienenblik. Ik zal de vergelijking met de jodentransporten in de tweede wereldoorlog achterwege laten, maar zelfs in tijden van varkenspest wordt voor de beesten in beter transport voorzien. Tram 2 is het ideale voorprogramma op de Boekenbeurs. Het kaf wordt er van het koren gescheiden. Volgens welingelichte bronnen haalt minder dan 1 op 3 tramreizigers daadwerkelijk het Bouwcentrum. Zelfs in de eerste wereldoorlog waren de overlevingskansen voor de soldaten in de loopgraven groter. De Boekenbeurs, mij ga je er niet tegenkomen. Het begin van november is een tijd om om de doden te rouwen, niet om je als een dode te gedragen.

De temperatuur van de hel,
het galmende geluid van
een kerker en blèrende
kinderen die door het lot
gescheiden zijn van hun
geliefden.

Tijs Laurens